

Arrest

**nr. 174 818 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te

beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348, RvS 20 maart 2001, nr. 94.124, RvS 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 7 juni 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 16 juni 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 18 augustus 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de lange duur van de procedure en de buitengewone omstandigheden van de zaak. Zij geeft hierbij aan dat deze buitengewone omstandigheden een verlenging van de tenuitvoerlegging van de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, wat impliceert dat de verwerende partij met deze elementen rekening moet houden op het ogenblik van het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Op de opmerking van de voorzitter dat dit niet als dusdanig kan gelezen worden in het verzoekschrift en het een herkwalificatie betreft, wordt niet ingegaan.”*

2.5. De Raad merkt op dat verzoekster zich niet kan baseren op elementen waarmee rekening kan worden gehouden bij een – volledig van de thans bestreden beslissing te onderscheiden – beslissing aangaande een aanvraag tot verlenging van een uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten om te argumenteren dat hiermee tevens rekening moet worden gehouden bij de thans bestreden beslissing. Er blijkt bovendien ook geenszins dat deze kritiek reeds werd ontwikkeld in het verzoekschrift, dat zich in wezen volledig richt ten aanzien van een beslissing conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het thans ter terechtzitting verkondigde betoog vindt dan ook geen grondslag in het verzoekschrift, waarbij de Raad enkel kan opmerken dat verzoekster niet ingaat op de opmerking van de Raad dat de uiteenzetting ter terechtzitting een volledige herkwalificatie van de uiteenzetting van het verzoekschrift betreft. Hierbij benadrukt de Raad nogmaals dat de vraag tot horen niet kan worden aangewend om onvolledigheden in het verzoekschrift te remediëren of om de in het verzoekschrift opgenomen middelen te herkwalificeren. In de beschikking werd geantwoord op de argumenten zoals deze werden opgenomen in het verzoekschrift, waarop verzoekster ter terechtzitting geen inhoudelijke kritiek levert, en het thans volledig nieuwe betoog kan geen afbreuk doen aan het gestelde in de beschikking. De Raad kan dan ook niet meer doen dan akte nemen van dit nieuwe betoog, doch kan dit niet mee betrekken in zijn wettigheidstoets van de bestreden beslissing.

2.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA